

Bruno Gröning

Revolutie in de geneeskunde

Eerherstel van een miskende

EEN MEDISCHE DOCUMENTATIE
VAN GENEZING LANGS GEESTELIJKE WEG

Dr. Matthias Kamp

Revolutie in de geneeskunde

Bruno Gröning

Revolutie in de geneeskunde

Eerherstel van een miskende

EEN MEDISCHE DOCUMENTATIE
VAN GENEZING LANGS GEESTELIJKE WEG

DR. MATTHIAS KAMP

Grete Häusler GmbH

2e druk 2011

© Grete Häusler GmbH-Verlag
Rheindahlener Str. 78
41189 Mönchengladbach
Duitsland

Tel.: +49 2166 9599-0 - Fax: +49 2166 59231
E-mail: info@gh-verlag.de - Internet: www.gh-verlag.de

www.bruno-groening/org/nederlands

Dit werk is met inbegrip van al zijn delen auteursrechtelijk beschermd.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door vertaling, fotokopieën, microverfilming, of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

ISBN 978-3-86769-046-1 niederländisch

Oorspronkelijke uitgave (Duits)
Revolution in der Medizin
ISBN 978-3-933344-69-4 deutsch

Ich bin nichts, der Herrgott ist alles,
Ich will weder Geld noch Gold,
Was ich will und kann allen
Menschen helfen und heilen.
Wer den Herrgott verkleumdet
ist es nicht wert gehalten
zu werden.
Der grösste Arzt aller Menschen
ist und bleibt unser Herrgott.

Gräfelting von 8. XII 49.

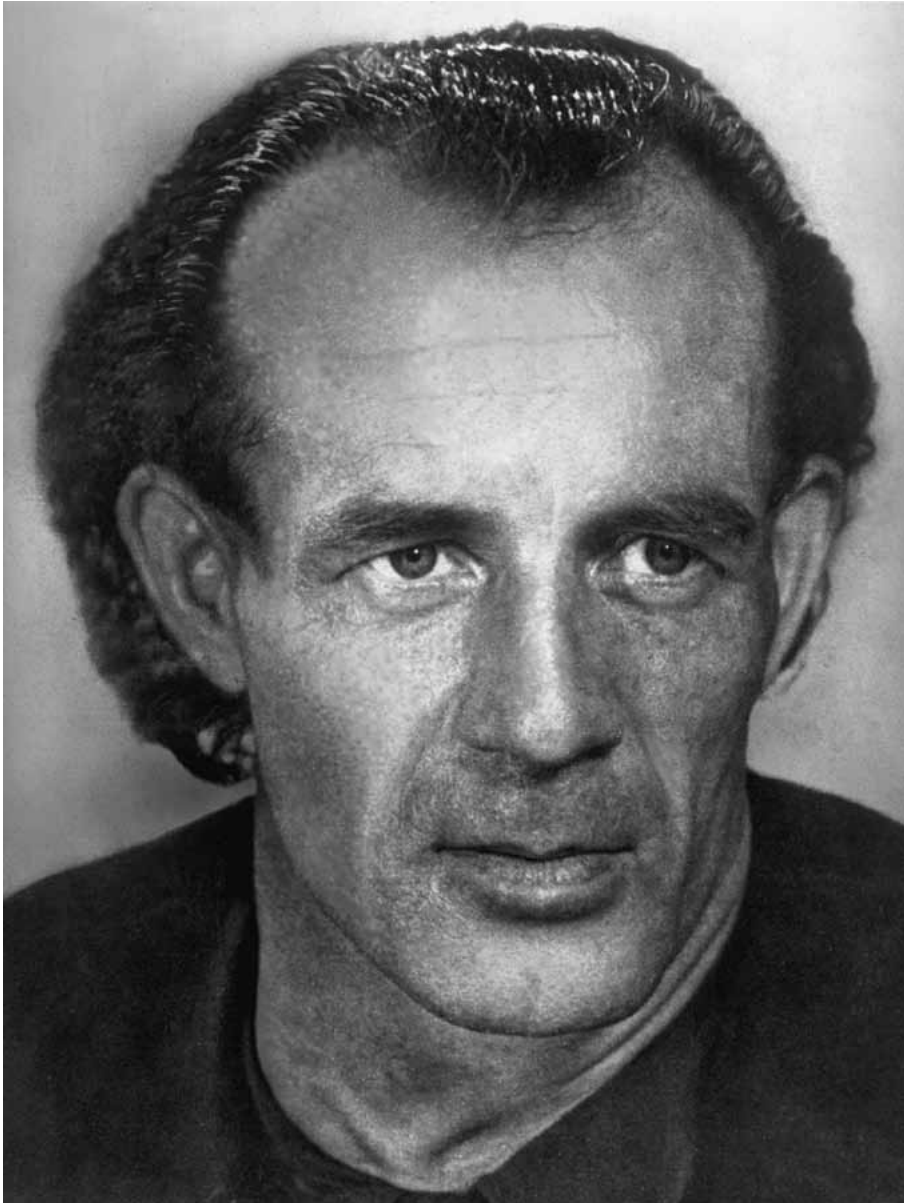
Gröning

Handschrift van Bruno Gröning

Ik ben niets, God de Heer is alles.
Ik wil geld noch goud,
wat ik wil en kan is alle
mensen helpen en genezen.
Wie God verloochent,
is het niet waard geholpen
te worden.
De grootste Arts van alle mensen
is en blijft God onze Heer.

Bruno Gröning

Gräfelting, 8.XII.49

Bruno Gröning (1906-1959)

Inhoud

Voorwoord	13
Toespraak van Bruno Gröning	16
1. De miskende	19
Er bestaat geen ongeneeslijk	19
Het wonder van Herford	24
2. De persoon Bruno Gröning	29
Een ongewoon kind	29
Een veelzijdig beroepsleven	35
Het bittere huwelijk	36
Oorlog en gevangenschap	38
„Ik ben alleen maar een kleine dienaar van God”	40
Het leger van zieken	44
„Hij was een mens die werkelijk van God hield”	52
„Ik ben verder niets dan een heel natuurlijk gebleven mens”	53
Het oordeel van deskundige artsen	58
Een getuigenis van goede reputatie aangaande Bruno Gröning	64
3. De leer van Bruno Gröning	67
Het geheim van Bruno Gröning door de wetenschap ontraadseld?	67
Bruno Gröning: „Het bestaan van God is een feit”	68
Het opnemen van de kracht van de Schepper	70
De Heilstrom: suggestie of genezende kracht? - De factor „X” in het werken van Bruno Gröning	71
De „Regelungen” - een reiniging van het lichaam?	76
De betekenis van de gedachten bij het „Regelungsproces”	82
De macht van de gedachten	84
Praten over ziekten - een groot gevaar voor de genezing	89
Medeleven in plaats van medelijden	93
„Weg met het geklets, weg met het geroddel!”	95
Gedachtediscipline als poort naar Gods licht	98
Godhorig in plaats van menshorig - de weg terug naar het gevoel	99
De leer van Bruno Gröning - een weg naar God?	109
Samenvatting	112
Het goede en het kwade - de heilige strijd in de menselijke ziel	114
De tijd	129

„Vertrouw en geloof. Het helpt, het geneest, de goddelijke kracht”	131
De liefde, de grondwet van het leven	139
4. Het werken van Bruno Gröning	143
Herford en Traberhof - het genezende werken bij duizenden	145
De weg naar een geordend werken	153
De grenzen van het werken	156
Hoe komen de genezingen tot stand?	163
Genezingen op afstand	173
De miskende grootte van de geest	181
De hogere niveaus van het mens-zijn	188
Aangesproken voorwerpen	203
5. Weerstand en tegenwerking	211
Het geneesverbod	212
De strijd om de vergunning voor het genezen	220
De „onbaatzuchtige” medewerkers	239
Wraakactie van vroegere managers	251
De „onthullingen” van graaf Soltikow	276
Onschuldig veroordeeld	283
6. De dwaalweg van de moderne geneeskunde	287
De weg in het slop	288
Dierproeven - miljoenvoudig leed in dienst van de „gezondheid”	302
De genentechniek - de stap in de afgrond	312
De onderdrukking van de geest	328
Bruno Gröning onder de aandacht van de geneeskunde	340
Revolutie in de geneeskunde	347
7. Het niet-opgemerkte leed - de lijdensweg van een miskende	353
De kans van de mensheid	353
Een bittere missie	361
Er bestaat geen dood	387
8. Het werk van Bruno Gröning tegenwoordig	395
De Bruno Gröning-Vriendenkring - een organisatie van naastenliefde	396
9. Gedocumenteerde genezingsberichten met medisch commentaar	409

Genezing van:

- infantiele cerebraalparese met tetraparese rechts meer dan links
Susanne Weidig (26) 409
- chronische polyartritis
Dagmar de Meester (34) 419
- intestinale lymfangiëctasie (aangeboren darmziekte)
Raimund Schreiber (1) 425
- hardhorendheid van het binnenoor
Jürgen Böhlendorf (54) 430
- astma bronchiale, allergie, rhinitis allergica (hooikoorts)
Anne-Marie Schwabe (49) 433

Aanhangsel I

Toespraak van Bruno Gröning in 1957 in Pirmasens 439

Aanhangsel II

Bronvermelding 453

Aanhangsel III

Literatuurlijst 479

Toelichting

Heilstrom - Zo noemde Bruno Gröning de goddelijke kracht die de genezing bewerkstelligt. Hij gebruikte ook de begrippen genezende golf en goddelijke kracht.

Einstellen - De mens stelt zich op de ontvangst van de goddelijke kracht in, neemt deze in zich op.

Regelungen - Door het binnenstromen van de kracht wordt een reinigingsproces in het lichaam op gang gebracht, dat zich ook kenbaar kan maken door pijn. Het lichaam wordt van de ziekte gereinigd. Dit noemde Bruno Gröning Regelungen.

Voorwoord

Steeds groter wordt het aantal mensen, dat door de conventionele geneeskunde geen genezing kan vinden en naar andere wegen zoekt om de gezondheid terug te krijgen. Daarbij blijkt niet alleen een toenemende belangstelling voor de natuurgeneeskunde, maar ook de genezing langs geestelijke weg - een jarenlang taboe in openbare discussies - krijgt veel aandacht. Anderzijds stuit men in de media toch steeds weer op negatieve berichtgeving over dit onderwerp. Aan de hand van afzonderlijke gevallen wordt hierbij vaak ongenueanceerd het fenomeen van de geestelijke genezing op zich in twijfel getrokken.

De diversiteit aan meningen, die meestal een diepgaande kennis van het vakgebied missen en vaak in een min of meer heftige vorm in tijdschrift of krant naar voren worden gebracht, maakt een nuchtere voorstelling van zaken dringend noodzakelijk. Juist de voortdurende verscherping van de crises in de moderne gezondheidszorg, waarvan de kosten in de afgelopen decennia bij een gelijktijdig snel toenemend aantal zieken regelrecht explosief zijn gestegen, laat geen ruimte voor een wereldbeschouwelijke pennenstrijd. Maar in het belang van de patiënt vereisen deze crises een doortastend handelen door kringen die van hun verantwoordelijkheid bewust zijn.

Op basis van het principe „wie geneest heeft gelijk” openden reeds aan het eind van de 50-er jaren 200 ziekenhuizen van de Nationale Gezondheidszorg in Groot-Brittannië hun deuren voor de genezing langs geestelijke weg; nu zijn er al rond de 1.800 ziekenhuizen, die genezing langs geestelijke weg toelaten.¹ Het Britse Medisch College staat al sinds tientallen jaren achter het standpunt, dat

„door genezing langs geestelijke weg resultaten bereikt worden, die door de medische wetenschap niet verklaard kunnen worden”.²

In tegenstelling tot Groot-Brittannië lijkt Duitsland wat betreft de acceptatie van genezing langs geestelijke weg nog een ontwikkelingsland te zijn. Het begrip van het geestelijk genezen komt in de Duitse wetgeving niet voor. De geestelijke genezer is als zodanig niet wettelijk erkend. Zelfs de samenwerking van arts en alternatief genezer, arts en geestelijk genezer is in de Bondsrepubliek door de bepalingen van de beroepswetgeving verboden.³ Voor veel vertegenwoordigers van het medisch establishment is de invloed van een niet zichtbare genezende kracht op het menselijke organisme vanuit het verstand niet toegankelijk, men vindt het moeilijk om over de grenzen van de beperkte horizon van de reguliere wetenschap heen te kijken.

Wanneer men vooral in Duitsland zelfs nog in de 90-er jaren te kampen heeft met veel weerstand, vooroordelen en verdraaide informatie ten opzichte van genezing langs geestelijke weg, dan kan men zich levendig voorstellen welke grote moeilijkheden Bruno Gröning (1906-1959), door wiens werken in Duitsland in de 50-er jaren verbazingwekkende genezingen plaatsvonden, moest overwinnen.

Onwetendheid, afgunst, wereldbeschouwelijke vooroordelen en een schrikbarende oppervlakkigheid van de research schetsten in de media een beeld van deze man, dat in schril contrast staat met de vele berichten van een groot aantal tijdgetuigen, deskundige beoordelingen (zie ook hfdst. 2) en genezingsberichten, waarover ik voor dit boek de beschikking had. Bovendien was er dikwijls een persoonlijk gesprek met tijdgetuigen mogelijk.

In verband met mijn research vond ik niet alleen een dieper begrip voor het wezen van het genezen langs geestelijke weg, maar ook werden voor mij de achtergronden steeds duidelijker van al deze deels massieve weerstand aan de kant van de gevestigde instituten in de maatschappij tegen deze oeroude en primaire vorm van het genezen. Ik begreep waarom een man als Bruno Gröning, die radicaal de onderdrukte kennis van de macht van de geest vertegenwoordigde en duizenden die door het traditionele systeem ongeneeslijk waren verklaard gratis de genezing bracht, een gevaar moest worden voor de krachten in de maatschappij, die hun macht stoelden op de onwetendheid en het leed van de bevolking.

De medische wetenschap, de noodlottige verstremgeling met de farmaceutische industrie, de geneeskunde en de overheidsinstellingen worden in deze samenhang in hun verantwoordelijkheid voor het onnoemelijke leed van deze tijd met behulp van veel achtergrondinformatie belicht.

Aanleiding tot dit boek echter was uiteindelijk het feit, dat er niet alleen maar in de tijd van Bruno Grönings leven genezingen tot stand kwamen, maar dat zelfs tot in de huidige tijd in toenemende mate gezondheid bij ernstige organische ziekten alleen maar door de overbrenging van zijn leer intreedt. Behalve genezingsberichten uit de tijd van Bruno Gröning kon ik meer dan 1.000 berichten over genezingen en hulp in de huidige tijd inzien. Bij enkele van de verbazingwekkendste genezingen waren medische bevestigingen aanwezig.

In een waarlijk „heilloze tijd” opent de leer van Bruno Gröning, waarvan ik mij als arts kon overtuigen, een weg naar de genezing, die ik niet voor mogelijk zou hebben gehouden. Zelfs zieken, die door de traditionele geneeskunde als „ongeneeslijk” werden bestempeld, kunnen op deze weg toegang krijgen tot een genezende kracht, die een „ongeneeslijk” niet kent.

Vanuit mijn verantwoordelijkheid als arts tegenover deze mensen heb ik dit boek geschreven. Ik roep echter ook mijn collega's op, zich van hun verantwoordelijkheid jegens hun patiënten tot een werkelijke verdere ontwikkeling bewust te worden. Ik roep hen op zich los te maken van de dogmatische engte van een eenzijdig lichaamsgerichte „reguliere geneeskunde” en zich te openen voor de genezing langs geestelijke weg. Alleen als zij leren niet meer tegen, maar samen te werken met de grootste Arts van alle mensen, zoals Bruno Gröning God de Heer noemde, dan kunnen zij zich bevrijden van het "schaduwbestaan van de medici" en tot waarachtig arts worden.

De successen van alle artsen die deze stap gewaagd hebben, spreken een taal die niet mis te verstaan is.

Dr. Matthias Kamp

„Ik geloof dat genezen via de niet-materiële weg, door geestelijke methoden, een toekomst van ongekende mogelijkheden biedt. En ik geloof dat haar bereik geleidelijk aan boven dat, wat wij tegenwoordig terecht of onterecht als functioneel beschouwen, uit zal groeien en ook al het organische zal omvatten. Ik zie het morgenrood van een nieuw tijdperk voor mij oplichten, waarin men bepaalde operatieve ingrepen, bijvoorbeeld aan inwendige tumoren, als eenvoudig lapwerk zal zien, ontzet, dat er ooit zo'n beperkte kennis van geneesmethoden bestond. Dan zal er nauwelijks nog ruimte zijn voor de traditionele medicijnen. Het is verre van mij om, op welke manier dan ook, afbreuk te doen aan de moderne geneeskunde en chirurgie, integendeel, ik heb grote bewondering voor beide. Maar ik heb een blik mogen werpen op de enorme krachten die in de persoonlijkheid zelf aanwezig zijn en die haar onder bepaalde omstandigheden vanuit zulke daarbuiten liggende bronnen doorstromen en die ik niet anders dan goddelijk kan noemen. Krachten, die niet alleen functionele stoornissen kunnen genezen, maar ook organisch bepaalde, die louter bijverschijnselen van psychische stoornissen bleken te zijn.”

Prof. Dr. Carl Gustav Jung⁴

Toespraak van Bruno Gröning op 31.08.1949, Traberhof Rosenheim

„Mijn beste medemensen! Mijn broeders en zusters!

U allemaal zoekt al jarenlang naar hulp. U allemaal zoekt al jarenlang naar uw gezondheid, die u reeds jaren geleden verloren hebt. Ik weet, hoe hier en overal mensen elkaar gevonden hebben, om het even waar ik ga, om het even waar ik sta, en overal hetzelfde beeld. Ieder zoekt hulp, ieder zoekt genezing. Ik wil niet daarmee gezegd hebben, dat de artsen, die misschien alles eraan gedaan hebben om u te helpen, slecht waren, omdat ze tot de hulp niet in staat waren. Nee. De arts heeft ook zijn best gedaan om u te helpen. Het is de artsen niet gegeven om allen de hulp te brengen die ze verwachten.

Eén ding moet echter gezegd worden, dat de enige Arts, de Arts van alle mensen, alleen God onze Heer is.

De mens verliet duizenden jaren geleden de weg van de natuur, van het geloof in God onze Heer. Ieder geloofde zich alleen te kunnen handhaven. ‚Nu zijn we op deze aarde, nu richten wij ons in, zoals wij dat willen, en we zullen ons wel weten te helpen,‘ geloofde ieder. Maar ik laat u weten, dat niemand geholpen kan worden zonder God onze Heer. Hij alleen is en blijft onze Vader, Hij alleen is en blijft de grootste Arts van alle mensen!

En wie gelooft zich aan de natuur, die God de Heer hier zo mooi voor ons mensen heeft geschapen, te [kunnen] onttrekken, die moet gaan waarheen hij wil. Men heeft geloofd dat de één zich van de ander zou kunnen onderscheiden, doordat hij de natuur de rug toekeert en de trappen van de cultuur bestijgt. Daar ligt de fout, daar ligt alles, dat is het, wat de mens ontbreekt: de natuur. Terug naar de natuur! Terug naar God onze Heer, terug naar het geloof in God de Heer, terug naar het geloof in het goede in de mens.

Ikzelf vraag niet tot welke religie, tot welke natie de enkeling behoort. Hoofdzaak is, dat hij God de Heer in zijn hart draagt. Wie echter het geloof heeft verloren en de hulp van God wil hebben, die moet opnieuw de weg tot het geloof in God onze Heer terugvinden. Wie de weg heeft gevonden en gelooft en wie zich verplicht voelt dit geloof nauwkeurig na te komen, die valle de hulp ten deel.

Ik heb ieder mens steeds weer laten weten: Wie de weg naar mij heeft gevonden, die moet de angst en vooral het geld thuislaten.[...] Ik verzoek u er vanaf te zien mij uw ziekten één voor één op te noemen.[...]

Eén ding moet ik u bekennen, en dat zult u mij ook bevestigen: Vroeger waren de ziekenhuizen deels helemaal bezet. Tegenwoordig kan men niet meer van zieken- en woonhuizen spreken, want nu zijn er alleen nog maar ziekenhuizen. Want in elk woonhuis, waar mensen zich denken goed te kunnen voelen, zijn zieken. Daar moet eens een einde aan komen en daarom zijn wij op de allerbeste weg om daar uitkomst te brengen. Ik maak u bekend, dat veel artsen zich bereid verklaard hebben aan dit grote, goddelijke werk mee te werken.

En ik zou het toejuichen, als zij zich daarvoor volkomen ter beschikking zouden stellen, opdat mensen geholpen en genezen kunnen worden. Dan komt er aan de ellende van niet slechts één volk, maar van alle volkeren, van alle mensen eens een einde.

Het woordje egoïsme is u allemaal bekend. Egoïst moet de mens maar één keer in het leven zijn, doordat hij het verloren goed, de gezondheid, weer in zich opneemt.[...]

Hij moet zich alleen maar niet aan de één of andere ziekte van hem vasthouden, niet zo sterk daaraan denken, maar loslaten. Hij moet vragen: Wat gebeurt er in mijn lichaam?[...]

Ik kan er niets aan doen, zover u hier aangesproken bent, zover u het recht hebt de hulp van God te ontvangen, zo zal dat geschieden in Gods naam.”⁵

Hoofdstuk 1

De miskende

Er bestaat geen ongeneeslijk

In het naoorlogse Duitsland is nauwelijks over iemand zoveel geschreven als over Bruno Gröning. Al gauw nadat in maart 1949 de eerste genezingssuccessen in het Westfaalse Herford bekend werden, lag zijn naam op ieders lippen. Dat trok de mensen bij duizenden, oorlogsslachtoffers naar lichaam en ziel, die voor het merendeel door de reguliere geneeskunde waren opgegeven. Hem zagen ze als hun laatste hoop. Hij zei hun dat God de grootste Arts is. Dat deed hij niet alleen op de Traberhof in Rosenheim, maar op vele plaatsen in Duitsland en, zoals een krant berichtte, „Bijbelse taferelen” werden werkelijkheid.

Het verstand is er snel bij om zulke gebeurtenissen als sprookjes af te doen, omdat ze niet passen binnen ons normale begrip. Maar de feiten spreken voor zich. Niet alleen toen, maar ook nu, meer dan dertig jaar na Bruno Grönings dood, zijn genezingen door het volgen van zijn leer te bewijzen en medisch niet te verklaren.

Gezien de huidige catastrofale situatie in de gezondheidszorg wordt het steeds meer noodzaak, dat er zonder vooroordelen onderzoek wordt gedaan naar dit gebeuren. Wie persoonlijk gemakzucht, ijdelheid en de eigen portemonnee op de eerste plaats laat komen en hierdoor, volgens de eeuwenoude manier „wat niet mag bestaan, dat kan niet bestaan”, de verbazingwekkende mogelijkheden van genezing langs geestelijke weg ontkent, handelt zonder verantwoordelijkheidsbesef.

Het is echter ook dringend geboden om het kaf van het koren te scheiden, door de verschillen op dit gebied dat nog nauwelijks te overzien valt, duidelijk te maken. Generaliseren in de zin van een totaal afwijzen op grond van negatieve ervaringen duidt op een tekortschietende consequentie van het onderzoek. Overal kan men charlatans aantreffen die profijt willen trekken van het leed van hun medemensen. Daartegen beschermen kan noch een medisch diploma, noch een vergunning van de staat voor het alternatieve genezen. Lichtgelovigheid is altijd misplaatst en kan juist voor de zieke mens ernstige

gevolgen hebben. Hier is informatie van deskundige zijde die boven het conventionele denken uitgaat dringend gewenst.

Op grond hiervan heb ik mij over alle gebruikelijke vooroordelen heengezet en ben de verbazingwekkende verslagen gaan bestuderen van het tot in deze tijd reikende werk van Bruno Gröning. Mijn bevindingen heb ik bijeengebracht op de volgende pagina's. Wie ondanks alle bewijzen toch nog moeite heeft om wat hier gezegd is te geloven, zou moeten denken aan een uitspraak van Shakespeare:

„Er zijn meer dingen tussen hemel en aarde dan jullie schoolwijsheid kan dromen.”¹

Het lijkt mij zinvol om bij dit onderzoek te beginnen met een genezingsverslag dat levendig de werkelijkheid van de genezende kracht weergeeft, zoals die tot op vandaag door het woord van Bruno Gröning werkzaam is.

Al meer dan vijf jaar leed Margarethe Mast (52) uit A. aan ernstige veneuze doorbloedingsstoornissen (chronische veneuze insufficiëntie, CVI), die haar veel last bezorgden.

Ze schreef me:

„Het bloed in mijn benen stroomde niet meer goed omhoog, zakte dus naar beneden, en het gevolg was een aanzienlijke stuwing in beide benen. Ik kon geen ogenblik op mijn benen staan zonder het gevoel te hebben dat ze uit elkaar zouden springen. Vooral op warme zomerdagen was het heel erg en bij hitte was het ondraaglijk. Met deze klachten heb ik mijn huisarts bezocht, die mij op grond hiervan steunkousen van de stevigste soort voorschreef en ik droeg ze dagelijks. Als ik ging zitten moest ik ondanks de steunkousen mijn benen op een stoel leggen. De laatste twee jaar hielp een stoel niet meer om de pijn te verzachten. Ik had toen een hoge tafel met een kussen erop nodig. Mijn huisarts zei dat deze klachten niet te genezen waren; hij kon proberen om door zijn voorschriften en enige toepassingen thuis (wisselbaden, benen masseren en het dragen van gezondheidsschoeisel) de toestand in evenwicht te houden.”²

Daarnaast had ze al 25 jaar last van kuitkramp die uitsluitend 's nachts oprad, ondanks alle medische behandelingen.

Verder had ze sinds 20 jaar een chronische huidontsteking in het gezicht die niet wilde genezen, ondanks zalven, tincturen (in deze periode werden voorgeschreven: Volunimat 20 g, Acidum salicylicum 0,25, Glycerin 7,5, Eucerin cum aquosum ad 50,0, Unguentum emulsificant aquosum 50,0, Lotio Alab Aquos AA 50,0, Liniolital Emulsion, Acnefug-Milch).

Meer dan 30 jaar had ze voortdurend rugpijn, die het haar de laatste 10 jaar voor de inleiding in de leer van Bruno Gröning onmogelijk maakte om op een gewone rechte stoel te zitten. Haar beroep moest ze opgeven. Haar man maakte voor haar thuis een speciale divan met onder het zitkussen een stevige plank en de leuning van de divan zó, dat mevrouw Mast half zitten, half liggen kon.

Wegens de doorbloedingsstoornissen in haar benen moest ze daarbij dan ook nog steeds haar benen hoogleggen.

Medisch werd een ernstige osteochondrose L 4/5 en L 5/S 1 gevonden. Haar uitkering stond ter discussie en werd van orthopedische zijde gesteund.³

De vele beperkingen in het dagelijks leven door al deze kwalen leidden tot depressies, die gepaard gingen met diepe treurnis en moedeloosheid en een steeds toenemend gevoel van wanhoop. Ze kreeg schuldgevoelens jegens haar gezin en vond dat ze in het leven had gefaald.

Mevrouw Mast:

„Het hoeft niemand te verbazen dat mijn gezin meeleed en de kinderen zagen er op het laatst al net zo treurig uit als ikzelf. Ik kreeg dan ook steeds meer last van schuldgevoelens. Ik wilde een goede moeder zijn, maar het lukte me niet. Deze meer dan twintig jaar durende ellende is eigenlijk met geen pen te beschrijven. Hoezeer ik me ook inspande om de positieve kant van de dingen te zien, het lukte me niet, integendeel, ik zakte steeds dieper in de put en de ene tegenslag volgde op de andere.

Alle artsen die ik in deze jaren consulteerde, konden mij niet helpen.”⁴

Mevr. Mast hoorde in 1988 over de leer van Bruno Gröning. Korte tijd later begonnen reeds de eerste genezingen:

„Na mijn inleiding in de leer van Bruno Gröning voelde ik - afgezien van korte onderbrekingen - een voortdurende stroom in mijn benen. Deze stroom was bijzonder zacht en teer. Een verwarmend kriebelen nam eerst bezit van het onderste gedeelte van mijn onderbenen, daarna ging het omhoog, tot het tenslotte helemaal door beide onderbenen stroomde. Vier maanden na de inleiding kon ik mijn steunkousen in de kast laten. Ik draag sindsdien weer nylonkousen zoals vroeger en gewone schoenen. Ik kan zonder moeite lange tijd blijven staan. Ik heb geen pijn meer. Ik hoef mijn benen sinds de genezing ook niet meer hoog te leggen.”⁵

Mevrouw Mast liet in datzelfde jaar, in 1991, mede op mijn verzoek, nog een keer bij een gevestigd collega een naonderzoek doen.

De collega schreef in zijn rapport:

„Het onderzoek van de onderste extremiteiten gebeurde op verdenking van chronische veneuze insufficiëntie. Het dubbelsonografisch onderzoek wijst aan beide kanten niet op CVI. Geen varicosis is aan de buitenkant herkenbaar. Aderverloop drukpunten en aanwijzingen voor trombose negatief.”⁶

Sinds de inleiding in de leer van Bruno Gröning waren bovendien haar rugklachten die haar 30 jaar lang gekweld hadden verdwenen. Ze kon ook weer spontaan uren achtereen op een harde stoel zitten. Hier zat ze dagelijks acht tot tien uur lang op een gewone houten stoel. Mevrouw Mast is nu weer in staat om volledig haar taak als moeder en huisvrouw te verrichten. Zeven maanden na de inleiding waren de kuitkrampen die haar 25 jaar 's nachts hadden geplaagd verdwenen.

Ook de huidontsteking die ze 21 jaar had verdween, nadat ze een halfjaar de Heilstrom* had opgenomen en de ontsteking kwam niet meer terug. Ze heeft geen zalf en tinctuur meer nodig.

Op dezelfde manier ging het met de depressies:

„Sinds ik bij de vrienden van Bruno Gröning hoor, heb ik geen depressies meer. Ik ben een levensblij mens geworden. In mijn gezin heerst vreugde en we gaan nu op een heel andere manier met elkaar om. Van binnen ben ik rustig en vol vertrouwen geworden. Ik verheug mij elke dag op het mij opnieuw geschonken leven. Wij ervaren de hulp in elk opzicht. Daarvan zou ik elke dag opnieuw kunnen getuigen.

Ik kan niet genoeg danken voor dit mij opnieuw geschonken leven.”⁷

Hoe is dit alles mogelijk door de leer van een overledene? Hier is zeker geen sprake van inbeelding. Ik had inzage in de medische onderzoeksresultaten. Vastgelegde verklaringen van personen uit de omgeving van Margarethe Mast zijn een indrukwekkend bewijs van haar jarenlange lijdensweg. Ik heb zelf de genezen personen en vele anderen, die vaak na jarenlang lijden genezing hebben gevonden door de leer van Bruno Gröning, persoonlijk ontmoet en kon mijzelf van hun goede gezondheid overtuigen.

Bestaat er daadwerkelijk een verband tussen de huidige gebeurtenissen en de man die in 1949 op de Traberhof bij Rosenheim 30.000 mensen toesprak over God als de grootste Arts?

Toen ik enkele jaren geleden voor het eerst over Bruno Gröning hoorde, vielen mij vooral de volgende woorden van hem op:

„Er bestaat geen ongeneeslijk, God is de grootste Arts.”⁸

***Heilstrom**: zie toelichting op pag. 11

In de kliniek maakte ik dagelijks het tegendeel mee. Vaak zag ik hoe patiënten innerlijk gebroken door prognoses als: „Daarmee moet u leren leven” of: „Ik geef u nog een halfjaar” de afdeling verlieten en zonder hoop de hun nog resterende tijd tegemoet gingen. Als ik collega’s vroeg hoe ze tot zulke prognoses kwamen, dan beriepen ze zich op statistische gegevens en persoonlijke ervaring. Ze wilden eerlijk zijn tegenover hun patiënten en in geen geval valse hoop wekken. Is zo’n houding acceptabel? Kan een statistiek betrouwbare uitspraken doen over het lot van een enkeling? Is het te verdedigen dat de arts, omdat hij geen valse hoop wil wekken, in plaats daarvan een niet gerechtvaardigde hopeloosheid teweegbrengt?

Wat is dan waarheid? Wie heeft gelijk? De arts die vanuit zijn ervaring de patiënt op zijn levensweg het „ongeneeslijk” meegeeft, of deze onbekende, zonder academische opleiding, met alleen lagere school en die toch openlijk durfde te beweren dat ongeneeslijk niet bestaat?

Sinds eeuwen streven miljoenen artsen er in alle oprechtheid naar om de mensen te bevrijden van de gesel der ziekte. In onze moderne samenleving wordt geld noch moeite gespaard om in duizenden ziekenhuizen de mens te helpen. Maar anderzijds valt niet te ontkennen, dat de mogelijkheden van de reguliere geneeskunde hun grenzen hebben. De statistieken spreken duidelijke taal. Ondanks de miljarden die besteed worden, is er toch een duidelijke stijging van het aantal ziektegevallen te zien. Hart- en vaatziekten, reuma, allergiën, tumoren enzovoort zijn in alle hevigheid steeds meer in opmars.

Dr. Scheiner, arts in München, schrijft daarover:

„Statistisch onderzoek in 1988 met betrekking tot verschillende ziekten, door het Wetenschappelijk Instituut van Algemene Plaatselijke Ziekenfondsen te Bad Godesberg, wijst uit dat het aantal ziektegevallen verder toeneemt.[...] Dit onderzoek vergelijkt het aantal ziekenhuisopnames van 1980 met dat van 1988. In alle sectoren is een aanzienlijke stijging vast te stellen. Zo namen psychiatrische ziekten met 50% toe, zenuw- en zintuigziekten met 70%, aandoeningen van skelet, spier- en bindweefsel zelfs met 90%, tumoren met 30% en hart- en vaatziekten met 35%. Tegelijkertijd werd in de geschiedenis van Duitsland per hoofd van de bevolking en per jaar nog nooit zoveel beroep gedaan op geneeskundige bijstand. Door Duitse artsen worden jaarlijks 500 miljoen recepten uitgeschreven. Als je die op elkaar zou leggen, dan ontstaat er een toren die 200 keer hoger is dan de Keulse Dom!”

De geneeskunde verkeert in een crisis. Naast alle onweerlegbare resultaten in de bestrijding van acute ziekten kan ze aan de meeste zieken wel verlichting, maar geen genezing meer schenken.

Anderzijds liggen hier voor mij zo'n 1.000 berichten van de laatste jaren over hulp en genezing door het volgen van de leer van Bruno Gröning. Hoe is dit verschil ontstaan? Heeft het misschien te maken met het feit dat de moderne geneeskunde die Ene vergeten is die Bruno Gröning weer in het middelpunt van zijn werken plaatste, met de woorden:

„De grootste Arts van alle mensen is en blijft God onze Heer.”¹⁰

Om over deze vragen meer opheldering te verkrijgen, wil ik in het volgende nader ingaan op de gebeurtenissen rond Bruno Gröning en op zijn leven.

Het wonder van Herford

Bruno Gröning is onlosmakelijk verbonden met de gebeurtenissen in Herford, in maart 1949. De genezing van de 9-jarige Dieter Hülsmann die al jaren aan spierdystrofie leed (een ongeneeslijke ziekte, waarbij de spieren steeds zwakker worden, bij sommige vormen leidt dit reeds op jonge leeftijd tot de dood), betekende het officiële begin van het genezingswerk dat doorgaat tot op de dag van vandaag.

Dr. Kaul doet verslag in zijn boek „Das Wunder von Herford”:

„Met duizenden komen de zieken naar het kleine Westfaalse stadje, dat binnen zijn muren de wonderdokter herbergt. Met autobussen, vrachtwagens, auto's, fietsend, lopend, met paard en wagen, op ladderwagentjes, in rolstoelen en in ambulances - dag en nacht komen massa's mensen naar Herford, naar het huis op Wilhelmsplatz 7, waar Bruno Gröning bij de ouders van een door hem genezen kind onderdak heeft gevonden. De menselijke ellende die zich hier openbaart, is schokkend en grenzeloos.[...] Uit alle windstreken van Duitsland stromen ze hier naartoe,[...] van alle rangen en standen, Amerikanen, Engelsen, Belgen, Zwitsers, Zweden, Hongaren, Polen en zelfs zigeuners die na het genezen van een doofstom zigeunerkind in groten getale samenkomen.”¹¹

Hij schrijft verder:

„Mijn bericht is waarheidsgetrouw en berust op hetgeen ik met eigen ogen kon zien. Ik ben ook geruchten nagegaan en heb met genezen personen gesproken. Ikzelf bevond mij onder de massa van genezingzoekenden voor het huis Wilhelmsplatz 7 in Herford. Ik verbleef een nacht in het huis van de ‚wonderdokter’ en heb van nabij meegemaakt wat hier gebeurde. Ik heb met geestelijken en artsen gesproken.[...] Ik heb drie dagen en nachten in Herford geleefd, gewerkt, onderzoek gedaan en geprobeerd een antwoord te vinden op het mysterie van Herford, een vraag die nu al miljoenen mensen bezighoudt.”¹²

Tot slot vat dr. Kaul zijn bevindingen in de volgende bewoordingen samen:

„Het kan door niemand worden ontkend dat Bruno Gröning al veel zieken heeft genezen, die tot dan toe als ongeneeslijk golden. De reguliere geleerden haasten zich te verklaren, dat dit niets buitengewoons is voor zover het ziekten betreft die uit de psyche voortkomen. Waarom echter de reguliere geneeskunde tot nu toe met de gebruikelijke behandelmethoden zo weinig succes oogstte, wordt niet gezegd. Of zijn deze gevallen zo sporadisch, dat men er liever helemaal over zwijgt? De ‚nieuwe geneesmethode‘ in Herford verdient in elk geval het opzien dat ze baart.”¹³

De autoriteiten konden dit enthousiasme niet delen. De plaatselijke gezondheidsdienst gaf in het gunstigste geval toe, dat Bruno Gröning geestelijk lijden kon beïnvloeden.

Na korte tijd openlijk werken in Herford werd hem het genezen verboden. Reden voor het verbod was „de wet op het uitoefenen van de geneeskunde zonder aanstelling” kortweg „Heilpraktikerwet” genoemd. Ondanks dat bleven de genezingzoekenden naar Herford komen. Een deel van hen bleef dagenlang wachten voor het huis waar Bruno Gröning verbleef. In deze tijd bereikten hem circa 80.000 brieven en bevonden zich daar 5.000 mensen. Een paar keer versoepelden de autoriteiten het geneesverbod onder druk van de gebeurtenissen. Begin juni 1949 moest Bruno Gröning Herford tenslotte verlaten. Hij ging op een uitnodiging in om naar Hamburg te komen. Maar ook daar kreeg hij van de autoriteiten geen toestemming om zijn werk te doen; klaarblijkelijk was men bang voor een massale toeloop van zieken.

Toen zocht het tijdschrift „Revue” contact met hem en bood hem financiering om zijn werk wetenschappelijk te laten onderzoeken aan de universiteitskliniek van Heidelberg. Dit zou voor hem de weg naar de zieken effenen. Het onderzoek op de afdeling van de beroemde arts prof. Von Weizsäcker, wiens vakgebied psychosomatiek betrof, gaf goede resultaten. De wetenschappers kwamen tot de slotsom dat „Bruno Gröning geen charlatan, geen hypnotiseur, noch een wonderdokter was, maar een begaafde, niet medisch opgeleide psychotherapeut (zielkundige).”¹⁴

Genezingen door hem werden bevestigd. Toch kreeg hij geen vergunning. De belofte om de weg naar de zieken vrij te maken werd niet nagekomen. Omdat in Heidelberg zich intussen weer een grote mensenmenigte had verzameld, nam Bruno Gröning een uitnodiging aan om naar de Traberhof bij Rosenheim te komen. De eigenaar, de heer Harwart, hoopte op genezing van zijn verlamde schoonzuster en hij wilde Bruno Gröning een rustige plek bieden. Maar door aankondigingen in de pers waren er al spoedig meer dan

30.000 mensen bij de Traberhof. Ook hier werd melding gemaakt van veel genezingen (zie ook hfdst. 4). De Beierse overheid gedroeg zich eerst welwillend, maar verbood Bruno Gröning alsnog zijn werken, op grond van de „Heilpraktikerwet”.

Hij zocht naar nieuwe mogelijkheden om de hulpzoekenden te bereiken. Zijn doel, een sanatorium waarin hij wilde samenwerken met artsen, liep stuk op tegenwerking van de autoriteiten. Daarna werkte hij een tijdje samen met een alternatief genezer in diens praktijk bij München. Maar al gauw kwam het tot het eerste proces (1952). Hoewel het Openbaar Ministerie in hoger beroeping, werd Bruno Gröning vrijgesproken van de aanklacht op overtreding van de „Heilpraktikerwet”. De rechtbank zag in, dat de rechtspositie niet duidelijk genoeg gedefinieerd was, door toedoen van de tweeslachtige houding van de Beierse autoriteiten, die eerst zijn werk hadden toegestaan. Toch werd het geneesverbod bekrachtigd, omdat men het werken van Bruno Gröning wel indeelde bij de „Heilpraktikerwet” en het daarmee afhankelijk maakte van een buitengewone toestemming van de autoriteiten (zie ook hfdst. 5).

Nu zette Bruno Gröning zich in voor een vergunning van de Gemeentelijke Gezondheidsdienst in Stuttgart om als alternatief genezer te mogen werken (1953). Zijn verzoek werd echter met weinig steekhoudende argumenten afgewezen (zie ook hfdst. 5).

Dus zocht hij naar andere wegen om de genezingzoekenden zonder tegenwerking van de autoriteiten de nodige hulp te kunnen bieden.

In 1953 werd de "Gröning-Bond" opgericht, die zijn werk een wettelijke grondslag moest geven. Bruno Gröning hield nu binnen afzonderlijke gemeenschappen (plaatselijke groepen) van de Gröning-Bond zijn toespraken voor genezingzoekenden in Duitsland en Oostenrijk.

Omdat de genezingen doorgingen werd hem in 1955 een nieuw proces aangedaan. De voorbereidingen voor de hoofdvordering duurden tot halverwege 1957. Tot een definitieve uitspraak kwam het niet, omdat Gröning vóór de afsluiting van het proces op 26.01.1959 in Parijs overleed.

Velen die op zijn hulp hoopten, gaven het op. Dit had tot gevolg dat de gemeenschappen kleiner werden. Maar toen gebeurde het ongelooflijke: de genezingen gingen door, precies zoals hij het had voorspeld. Na een lange periode gingen de gemeenschappen onder leiding van Grete Häusler, die zelf door Bruno Gröning in 1950 genezingen ontvangen had, in het begin van de 80-er jaren weer groeien. Sedert 1992 bestaan er meer dan 170 gemeenschappen in heel Midden-Europa. Er worden steeds meer bijzondere gene-

zingen gemeld. Van enkele was ik in de gelegenheid om het één en ander diepgaand te onderzoeken, zodat ik het medisch onbegrijpelijke gebeuren van alle twijfel ontdaan kon bevestigen.

Sinds ik mijzelf ervan heb kunnen overtuigen, dat de genezingen in de huidige tijd op feiten berusten, wilde ik meer weten over Bruno Gröning, over zijn persoon en over zijn karakter. Aan de hand van uitspraken van getuigen uit die tijd, van wie ik een deel persoonlijk heb gesproken en aan de hand van zelfgeschreven stukken van Bruno Gröning en door zijn op de band opgenomen toespraken, kon ik mij een levendige voorstelling van zijn persoon maken. Dit is het thema van het volgende hoofdstuk.